

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1929 FEBRUÁR 10. * 5. (3116.) SZÁM * HATVANKETTEDIK ÉVFOLYAM

A PÉNZÜGYBEN

Ifj. Wekerle Sándor: Dobjátok ki őket, mert megszakad a szívem!

Az Őregúr (a háttérben, nagy-csendesen) Látom: szíve, az van a gyerekeknek.

Ára: 50 fillér

JÁNOSSY GÁBOR BÁTYÁMURAM

a Házelnök-, pártelnök- és igazságügyminiszter-változásokról, a Parlamenti Múzeumból, a fürdőjavaslatról, az éjjeli ülésről, Sztranyavszkyék nagy báljáról és a jampec-korszakról

Tisztelt Ház! Szeretett Képviselőtársaim! Már hosszabb ideje nem szólaltam fel és nagyon nyomja már a bögyömet az ország sok bújá-baja, no meg a mondanivalók tömege is. Hol is kezdjem? Talán ott, ahol Pesthy Pál igen tisztelt barátom és leendő pártelnököm végezte: az igazságügyi miniszteri tárcánál. „Borban az igazság”, — mondták a régiek, „Bárban az igazság”, — mondják a maiak, de én csak amondó vagyok: „Korban az igazság”, ennél fogva egységes lelkem szabad hevével üdvözlöm Zsitvay Tibort, az új igazságügyminisztert, aki mindig eszembe juttatja nagynevű atyját, a bölcs és agg Zsitvay Leót. „Csak sast nemzenek a sasok!” — kiáltom én, anélkül, hogy valami közöm volna a salgótarjáni sasokhoz, akik fókusuk nyelére támaszkodva mondják: „De árvák lettünk, amióta Gömbös is belépett az egységspártba, azóta még Peyer se szid minket tiszta szívből, igazán.”

Mindebből pedig az világlik ki, hogy Bethlen István vezérünk különb még Primo de Rivera bátyánknál, sőt Amanullah ösénknél is (mint ez a Borsszem Jankó nagy kabaré-estéjén is kitűnt, — hej, de fránya módon összeeszkábálták az én kedves íródeákjaim! —). Nálunk nem lehet elképzelni afféle zendülést, mert aki fölkel, azt nyomban úgy leülteti Bethlen egy miniszteri székbe, hogy attól koldul — az ország. Magam is azon a ponton voltam már, hogy fölkelek, de az éjjeli ülés annyira kimerített, hogy inkább lefeküdtem, a nagy Berzsenyi szavai szerint: „a szelek mérget nemesen kiálltam”, úgy, hogy most már se Barla-Szabó főorvosra, se patikára nincs szükségem. Még hogy engem akarnak megingatni! Mondtam is új Házelnökömnek, Almássy Laci tisztelt barátomnak: „Bennem nem fogtok csalódní, mert én olyan tántoríthatatlan híve vagyok Bethlennek, hogy még a Sztranyav-

szky pezsgője se vesz le a lábamról.”

De, hogy a napirenden lévő fürdőjavaslatához szóljak, el kell oszlatnom azt a tévhitet, mintha ez a javaslat Gömbös Gyula barátom bosszúja lenne a zsidókon, akik nem akarnak lemondani a fürdőzés faji szenvedélyéről. Ha Gömböstől függött volna, ő bizony vízben hagyta volna a zsidókat, de mert aranyajkú Vass József miniszterünk örökös a népjólét fölött, ő a fürdővízzel együtt nem öntötte ki a lényegét, azt, hogy a mosdatlan ajkú jampeceket egy ilyen jófajta javaslattal tanítsa mósresre. Hogy mennyire szükséges ez a fürdőjavaslat, azt a költő szavaival bizonyíthatom, aki szerint „fürdik a holdvilág az éj tengerében, fürdik Bethlen István a nemzet kegyében”. Ez alapon elfogadom a javaslatot.

Ami engem illet, a Ház elnökének kitüntető felszólítására már régen lettem a fürdőtrikómat a Parlamenti Múzeum asztalára. Mint örömmel értesülök, honunk szebbelkű hölgyei azóta tömegesen látogatják a Múzeumot. Nem kell kétségbeesni, kedves képviselőtársaim, amíg az ideálok ilyen magasfokú tisztelete él a hon virányain. De kérdzem, mért hiányzik a Parlamenti Múzeumból Sokorópátkai Szabó Pista bátyánknak az a tisztas alsófehérneműje, amelyben első politikai szereplésének izgalmaft állta ki becsülettel? Kérdzem, hol van Rothenstein Mór öcsémuram ama nevezetes fuszeklije, amelyben éjnek évadján menekült a csendörök barátságos invitálása elől? Mért nem teszi le Viczián István barátom a vaskalapját, avagy Kuna Pé András bátyánk azt a pár csizmát, amelyben mérföldes lépést tett a kúnshentmártoni baromfiudvarból a törvényhozás föl-szentelt csarnokába? És még sok ilyen ereklje hiányzik a Parlamenti Múzeumból, mint költőnk mondja: „Kél és száll a szív viharja, mint a tenger vése, de hiányos Múzeumunk egynémelyik része.”

Mikor még köszönetet szavazok Sztranyavszky Sándor tisztelt barátomnak azért a nagy farsangi cécóért, amelyen vezéremnek, Bethlen Istvának alkalmat adott, hogy a sajtó és a parlament után végre a szépasszonyokat is megtáncoltassa, azzal az óhajttással fejezem be szavaimat: vajha minél előbb betérjesztené a belügyminiszter a várva-várt jampecjavaslatot, amely közéletünk rákfénjét egyetlen császármetsszéssel eltávolítaná. Hogy ez a metszés minél sikeresebb legyen, melegen ajánlom a t. Ház figyelmébe hű választómat, a metsző humoráról ismert celldömölki saktert. Hiszen már Arany János korszorús költőnk megmondta: „Vágd fiam, vágd Forgács, mit feszélyez a morgás!”

Ezekután pedig bizalmat szavazva a mindenkori Bethlen-kormánynak, fenti javaslatot már előre is elfogadom. Prosit!

Lilike csak azzal a feltétellel táncol, ha a táncosa megcsinálja neki a másnapi algebra-feladatát.

Pesti forgalom

— Főnök úr, — rohan be a segéd az uccáról a boltba — megrepedt a vízvezeteki cső a házban és tele van a raktárunk vízzel.

— Végre! — sóhajt fel a kereskedő — végre, hogy nálam is befolyt valami!...

Schadl bíró, Budapest

Hát velünk most mi lesz? Mivel üssük agyon a délelőtti jéteket?

Az Erdélyi-bünpör
főtárgyalásának női
törzsvendégei

REB MENÁCHEM CICESZBEISZER SZÖRNYŰ ÁTKOZÓDÁSAI

— Saksupán ez ártotlonságod todata vigosz-tolja meg tégedet az életfogytiglani fedjházba!

— O Schadl Ernő bíró oreság tonulmányozza tégedet az éjjeli lokálokba!

— Heverd ki szürüncsésen o spanyol náthát és mingyárt otána érkezen meg az anyósod!

— Oz itthoni viszonyok elül vándorolj te ki Afgánisztánba és ott is sak az ledjél, omi itten voltál: edj nullah!

— Ovvól tengesd te az életedet Madridba, hodj anzikokat árulsz az uccán o Sanchez Guerra volt miniszterelnök képivel!

— Ledjél te edj spanyol kereskedelmi otazó és próbálj o Riverára otazni!

— Tortsonak o te iskoláslángyodnál edj rúzs-razziát és tonálják meg nála edj nőorvos kültégszámláját!

— O gráf Bethlen oreság táncoljon o te lángyaiddal, miküzbe téged o Wekerle oreság küzegei táncoltatnak!

— O te feleséged o Fedák Sári piros cseresznye-ajkárul vedjen mintát o „Pista néni”-ben!

A Kisfaludyak

A Kisfaludy-féle
Baráti Társaság
Most töltheti nyugod-

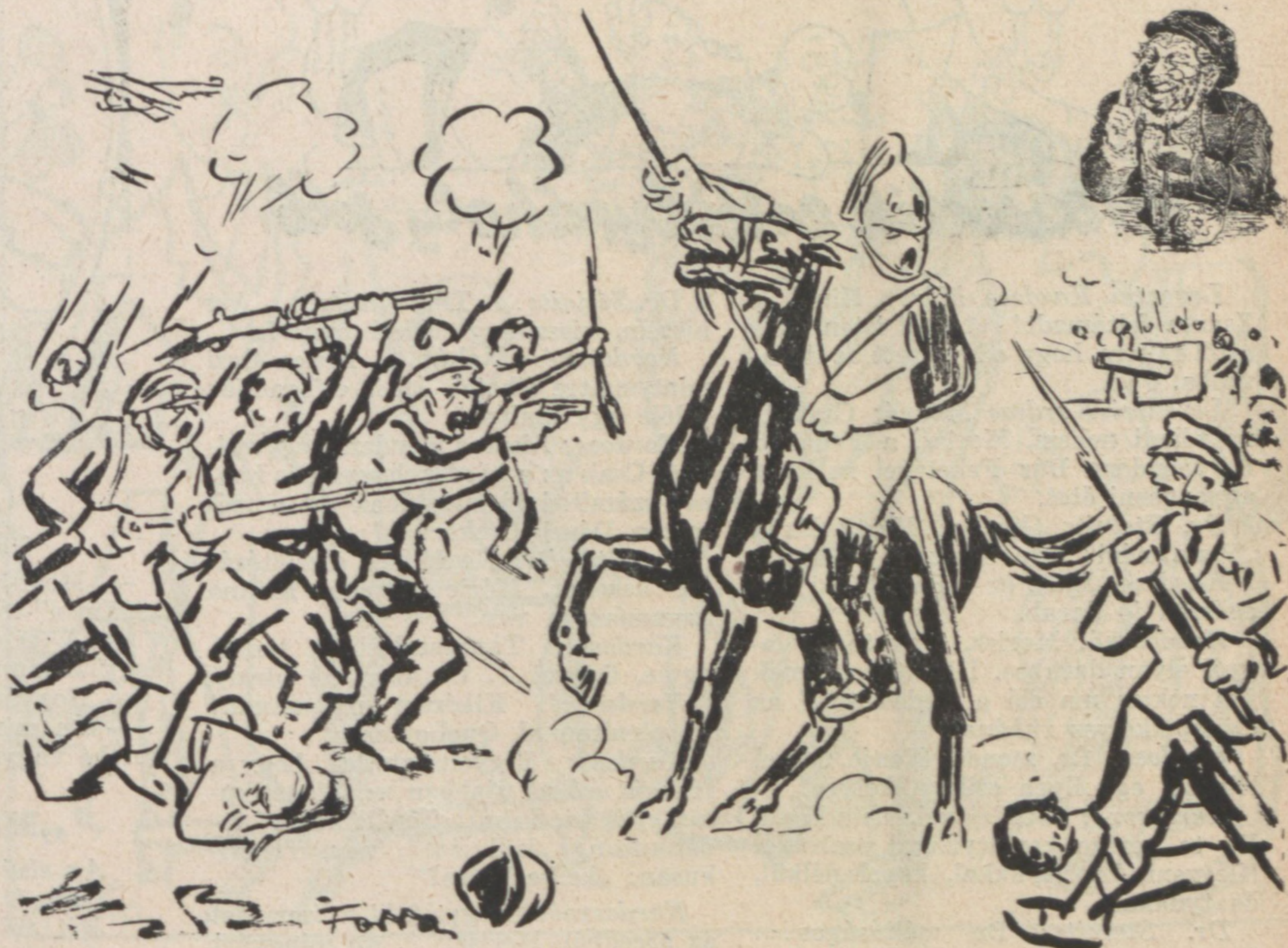
[tan
Bankettező hasát.
Övék az egyetértés,
Övék a hír, a dics.
Játékuk' nem zavarja
A rossz fiú, Babits.

A Kisfaludy-féle
Fess asztaltársaság
Tovább is koronázhat
Író- s költő-basát.
Művészetté magasztal
Sok írást, ami „giccs”.
Viszont nem kell kö-
[rükben
A koszorús Babits.

A Kisfaludy-féle
Pajtási Társaság
Úgy tiszteli a Múzsát,
Mint más az ágyasát:
Csak szeretkezik véle,
De fekhelye: a priccs.
Ki selyembe takarná,
Nincs köztük egy
[Babits.

**Primo de Rivera
címére**

Még ha egy ilyen
spanyol diktátor a
spanyolnáthát győz-
né le!... Nem mon-
dom... De a honfitár-
sakat legázolni?...
Ugyan kérem, azt
mink is tudjuk.

A spanyol lázadás

Seiffensteiner Salamon: Én most csak azon tünődök, kiket vesznek majd elő ezért a forradalomért?.. Tudniillik Spanyolországban nincsenek zsidók.

A szórakozottság rekordja

Három tanár azon vitakozott, melyikük legszórakozottabb. Az első, zsebében egy égő Trabukóval, így szólt:

— Tegnap nősültem. Gyönyörű nőtettem feleségül. Ma azután bosszankodva tapasztaltam, hogy milyen mérges tud lenni. Az történt, hogy reggel bejött az iskolába és szememre vetette, hogy elfeledkeztem a nászjészakáról. Ekkor jutott eszembe, hogy tévedésből a legénylakásomra mentem haza az esküvő után.

— Ez semmi, — mondta a másik. — Én az elmúlt héten azt tapasztaltam, hogy tanulóim vigyorognak rajtam. Sorra megfenyítettem őket, de azok csak továbbra is nevetgéltek. Később azután megtudtam, hogy mi az oka a nagy derűtségnek. Elfelejtettem nadrágot felhúzni.

— Velem súlyosabb dolog történt, — vette át a szót a harmadik. — Elfelejtettem, hogy hol lakom. Úgy segítettem magamon, hogy fogtam egy hordárt és rákiabáltam: „Menjen el a lakásomra és kérdezze meg a feleségemtől, hogy hol lakunk.”

Most a negyedik kolléga lépett be az ajtón. Látni lehetett, hogy egy sereg harsogó, kacagó ember kísérte idáig. A professzor ugyanis pórázon vezette a kalapját, kutyáját pedig lekapta a fejről és megemelte.

(p.)

Bánffy Miklós drámája

Klebensberg: Mit gondol, kedves direktor, nem lesz baj avval a *Martinvics*-csal?

Hevesi Sándor: Mi baj lehetne, kegyelmes uram?

Klebensberg: Úgy értem, hogy nem végzik-e ki másodszor is?...

Kedves Borsszem Jankó!

Egy tátrai téli sporttelepen megjelenik egy csendőr, aki az egyik sportolótól az útlevelet kéri. Az illető tréfára veszi a dolgot és a nála levő személyre szóló bankett-meghívóját mutatja fel, miközben társasága felé kacsintva várja a hatást.

A csendőr átnézi az írást és nagyon komolyan megszólal:

— Köszönöm, teljesen egyezik: borjúfej, disznóláb.

7**Hét modern gyógymód**

rheuma, ischias, ideg, ütőérbaj ellen.

Dr. RÉH ELEKTROMÁGNESES GYÓGYINTÉZETÉBEN

VI, Vilma királynő út 11 sz.

KÉRJE A 7-ES PROSPEKTUST

Esküvő után

Az újdonsült asszonyka közvetlenül a polgári házasságkötés után meghanja a férjét:

— És most esküdj meg, hogy mellettem maradsz minden áldott este!

— Erre nem lehet megesküdni, szívem — felel rövid gondolkodás után a férj.

— Már hogyan lehetne!

— Nézd, édesem, ha én melletted maradok minden este, akkor az az este már nem is lehet áldott.

Titoktartás

— Nincs olyan nő a világon, aki titoktartó tudna lenni.

— Tévedés. Az én feleségemtől tíz év óta nem tudom megtudni, hogy mire kell neki az a rengeteg pénz.

Szerencse

— Nincs szerencsém a nőknél.
— Szerencséd van.

Amire ő sem számított

— Annyi bizonyos, hogy Erdélyi Béla rosszul csinálta azt a biztosítási ügyletet.

— Hol követte el a hibát?

— Elfelejtette magát biztosítani Schadl ellen.

Borsszem Jankó a színházban

Leventei Kardoss Mór: Nini, a Zsazsa feltámadt!... Hál' isten, már attól félttem, hogy odaveszett az Amazonba.

Leventei Kardoss Mórné: Csak te ne féltsd nekem, Morisz, a Fedákot. Én mondom. Bús Feketével se lehet agyonverni őtet.

Dr. Steinitz Gyula: Mért? Ez a „Pista néni” egy egészen jó darab.

Kardoss: Igen, ez a Sári bácsi egy egészen jó darab.

Kardossné: Morisz, csak te ne legyél olyan darabos. Direkt hercignek jön nekem ma elő a Fedák ezzel az ezüstpikkelyes ruhával.

Kardoss: És, mondd, Renée, mivel lélegzik egy ilyen ezüstpikkelyes?

Kardossné: A tüdejével, mein Kind. De te persze kopolyúkkal szeretnél lélegzeni, kopolyúkkal, kopol nélkül, de tyúkkal.

Dr. Steinitz: De méltóságos... Móric bátyám és a tyúkok!... Egy ilyen ember, aki korán reggel kel...

Kardossné: Hagyja csak, Gyuszi... Korán reggel kel nálam és a tyúkokkal fekszik másutt.

Dr. Steinitz: Móric bátyám, én nem akarok felhúzni, de a te helyedben nem hagynám magamat.

Kardoss: Én pedig hagyom magam, nna!

Kardossné (Steinitzhez, ságva): Én is!

Dr. Steinitz: Jaj, milyen kedvesen csipog ez a sovány Bársony Rózsi!

Kardoss: Nem tudom megérteni, mért csipog... hiszen az a fiatalember folyton kukoricázik vele. Vagy lehet, hogy tökmag kell neki.

Kardossné: Hör mal auf ezekkel a buta viccekkel!... Inkább nézd a két Gizát, a Báthoryt meg a Mészárosot. Mit szólsz hozzá? A Király Színházban vagyunk és egészen jól mondják a prózát.

Kardoss: Nekem a Királyban ne beszéljenek, hanem mutassanak. Hol vannak a görlok? Majd megmondom a véleményemet annak a rendezőnek, a Tihanyinak.

Dr. Steinitz: A Tihanyinak?... Azt hiszem, visszhang nélkül marad.

Kardossné: Nahát... Dénes Oszi mint maitre d'hotel. Én is elfogadnék belőle egy maitre-t.

Kardoss: Akarod mondani: egy métert. Csak az a kérdés, hogyan és honét számítod ki magadnak ezt a métert a Dénes Oszkárnál?

Dr. Steinitz: Ne féltsd a méltóságos aszonyt, Móric bátyám. Kitűnő szemmértéke van.

Kardoss: Tapasztalatból tudod, ugy-e, Gyuszi... De azért ne pirulj.

Kardossné: Kikérem magamnak! Én pirultam el. Quelle honte!

Kardoss: Figyelmeztetek, hogy a francia szót újabban nem fonétikusan ejtik ki. Tehát: „quelle honte” fonétikusan: „kell ónt”, nem fonétikusan: „kell-e honte?”

Kardossné: Szégyeld ki a szemedet az arcodból, Morisz!... Én mingyárt elájulok.

Dr. Steinitz: Ezt nem fogja tenni, méltóságos, mert ép most jön a legérdekesebb jelenet. Fedák kijelenti, hogy ő nem méltóságos asszony, hanem egy volt szobalány és szakácsné.

Kardossné: Na, és?... Maga azt hiszi, ez nekem valami új?... A Fedák mindig nagyszerű volt szobalány- és szakácsné-szerepekben. Mint szakácsné el tudta hitetni, hogy jól főz és mint szobalány is tudott főzni. Na, ha nincs más, akkor mehetünk.

Kardoss: Még van valami. A harmadik felvonás. Különbömben meinetwegen...

Dr. Steinitz: Én már rájöttem, miért írnak a magyar szerzők harmadik felvonást is?... Hogy az ember nyugodtan elmehessen a második után, mert biztos, hogy a harmadikban nem történik semmi.

Kardossné: Micsoda beszéd, hogy semmi se történik? A Fedák a harmadik felvonás alatt veszi fel a négy száz pengő fellépti díját.

Kardoss: Ajv! Szegény Lázár!

Mongodin

— Mondja, Oli, maga nem fél a „spanyol”-tól?

— A színházi orvos azt mondta, hogy immunis vagyok.

— Hogyan?

— Én minden európai nemzetiséggel be vagyok oltva.

„Martinovics”

Az első demokratáról
Drámát írt a grófi Kisbán.
Mit szól ehhez a főispán,
A vicispán s Bethlen István?

Sebestyén és Nagypál

A Városi Színházban nemrég mutatták be Nagypál Béla karmester finom, melódiákban gazdag új operettjét, „A palatinus rózsái”-t. A színházra az utóbbi hetekben rossz idők jártak és Sebestyén Géza már a csodákban sem hisz.

Az operett főpróbáján együtt ül az igazgató a fiával, aki egyszer csak megszólal:

— Papa, te, ugy-e, azt hiszed, hogy ennek a darabnak a komponistája a Nagypál.

— Persze, hogy ő!

— Te tévedsz. Te vagy a Nagypál*, aki erre a darabra annyi pénzt költöttél.

* Künfentesek kedvéért: Nagypál = nagy Pali, más szóval: balek.

„Írlandi vászon”

Jó a kelme, kérem ásson,
És elmés a dialóg.

Baj csak az, hogy ez a vászon
Mindvégig egy szálon lóg.

Nincs kizárva

— Minek kellett Faludi Jenőnek ez az „Írlandi vászon”?

— Tudod, már jónéhányszor megégette a kezét az újdonságaival. Hát, hogy legyen mibe bekötözni...

Színházi újdonság

HAZUDJ ÉDES!

Képviselőjelöltek és beszámolót tartó képviselők figyelmébe.

Maga csak tudja Intim Szíriusz,

milyen idők várhatók mostanában?

— Honne, honne! Továbbra is hideg idő várható élénk faggyal. A tőzsde és a színházak körül nagy csúszások lesznek. Meleg előreláthatóan csak a befűtött lakásokban lesz. Egyeseknek nem a szénkereskedő, hanem a háziúr fűt be. Az összeférhetlenségi állásokból távozó politikusok kedélyében erős depresszióra van kilátás. Az idő borus, Erdélyi Béla fölött egészen beborult. A női szalonokban Sphinx-cigarettákból sűrű felhőzet várható.

Prognózis: További munkanélküliség várható orkányszerű interpellációkkal és rendőrkardcsapadékkal.

Kedves Borsszem Jankó!

Rendelésemen megjelenik egy jólöltözött munkásember. Mikor kész voltam vele, meghatottan szólt:

— Igazán nagyon köszönöm a doktor úr fáradságát. Kézpénzben csak keveset tudok fizetni, de...

— Nem tesz semmit — vágtam közbe.

Páciensem folytatta: — ... de a többi majd ledolgozom.

— Hogyan? — kérdeztem.

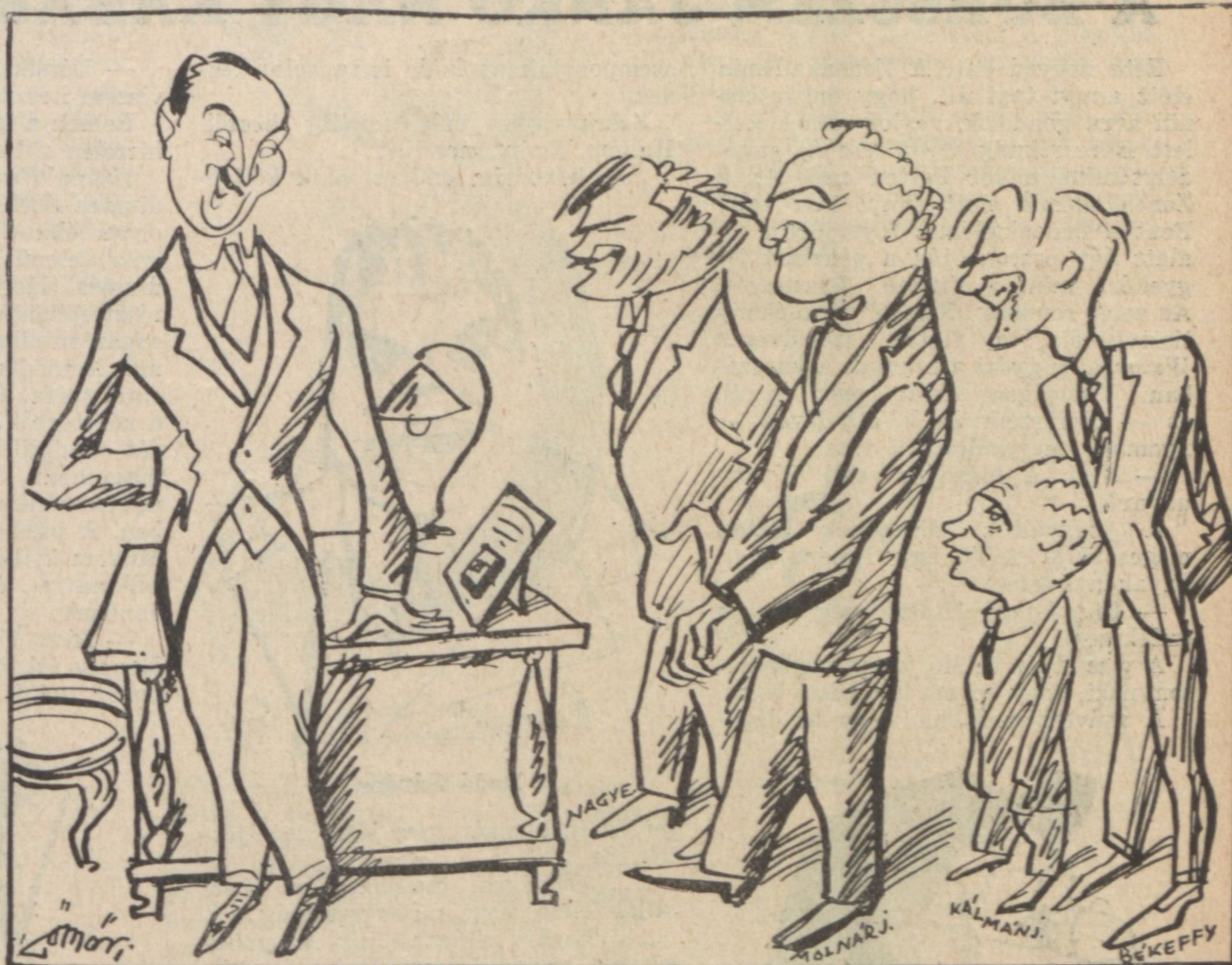
— Tetszik tudni, én a gázgyár embere vagyok. Majd megigazítom a doktor úr gázóráját, hogy ezentúl kevesebbe kerüljön a fogyasztás. Üdvözlettel Dr.

Álmatlanság ellen

— Már három nap óta nem tudom lehúyni a szememet. Mit cs.náljak?

— Tanuljon bokszolni. Mikor én bokszolni tanultam, az első óra után négy napig nem tudtam kinyitni a szememet.

Küldöttség a belügyben

Scitovszky: Mit parancsolnak az urak?

Nagy Endre: Kegyelmes uram, az utóbbi időkben egy kicsit szűkében vagyunk a témáknak. Nem lenne szives kiadni egy újabb erkölcsrendeletet?..

Mit szólnak hazánk kiválóságai az „irodalmi front” kettészakadásához

Napjainkban, mikor annyi pénze van a közönségnek, hogy a könyvesboltok előtt lovasrendőröknek kell kordában tartani a csoportosulókat, nincs időszerűbb téma, mint az, hogy van-e hivatalos irodalom vagy nincsen. Ez ügyben hazánk nagyjait kérdeztük meg. Ime, a válaszok:

Andrássy Gyula gróf:

— A legtimizmus gondolatának meglazulása érezteti hatását a költészetben is. Mert amint az uralkodói tehetség nemzedékről-nemzedékre öröklődik, úgy a költői és művészi... Azaz: pardon, nem akarok beleszólni a szemközt álló felek vitájába. Viszont kérdezem: lehet-e ott irodalom, lehet-e ott irodalom, ahol Bethlen István nyolcadik éve miniszterelnök? Lehet, de csak a minisztériumokban és ott is — irodalom.

Bud János:

— A magyar költők — statisztikai kimutatás szerint — a lakosság 27 percentjét adják. De mikor adófizetésről van szó, sehohsem találjuk őket. Ilyen társaságra felelősségem tudatában egy szót sem vesztegetek.

Csontos Imre:

— Én minden áldott esztendőben megpártolom azt a nyavalyás irodalmat egy drága kalendáriummal. Am-

mondó vagyok, ne cibálják egymás üstökít az írók, mert még ettől a kegyes pártfogástól is elmegy a magyar ember kedve.

Freystädtler Jenő pása:

— Én tudom, mivel tartozom a magyar irodalomnak. Minthogy azonban a magas arisztokráciához számítom magamat, kötelességem teljesítését az exkluzív osztály hagyományai val igyekszem összhangba hozni.

Gömbös Gyula:

— Irodalmi frontról lévén szó, arrogálok magamnak, hogy ehhez mint stratégia, én értek itt a legjobban. Szerintem létre kell hozni az egységes frontot, vagyis az egységes keresztény-keresztény- és (fene bánja!) zsidó, kiscgazda-, polgári-, legitimista-, szabadkirályválasztó-, szocialista-, fasiszta irodalmi pártot. Ha Bethlen István az egységes párt vezére, ennek az egységes irodalmi pártnak Móricz Zsigmond legyen a vezére. Hogy miért? Őbenne megbíznak a keresztények, mert Zsiga és megbíznak a zsidók, mert Móricz.

Kuna Pé:

— Csatlakozom Csontos Imre véleményéhez, de hozzáteszem, hogy én nagyon szeretem a magyar könyveket. Valahányszor fogfájás kínozott éccaka,

ezek a könyvek ringattak édes álomba. Hálás is vagyok érte a magyar íróknak!

Popovics Sándor:

— Én nem ismerek irodalmi pártokat, írói kottériákat. Én, mint a Nemzeti Jegybank elnöke, egyenlő mértékkel mérek: sem az egyik, sem a másik csoport tagjainak váltójára nem adok egy fillért sem.

Weiss Fülöp:

— Nagy barátja vagyok a magyar irodalomnak. Mindkét front közgazdasági rovatvezetőit jól ismerem. A magas ünnepeken egy-két pengőt mindig szívesen snóderoztam a magyar írók és költők önszegélyző- és temetkezési egylete javára.

Zelenski Róbert gróf:

— Öreg ember lettem, de büszkén mondhatom: még sohasem vettem a kezembe könyvet élő magyar írótól. Én tehát elfogulatlanul tudok bírálni. A magyar írókat, ha tőlem függne, nyáron sztrájkoló aratómunkára fognam be, télen pedig az országutak rendbetartására vezényelném ki őket. Úgyis folyton azzal hengegnek, hogy ők vetnek és mások aratnak, meg hogy ők az úttörők. Legalább egyszer váltsák pozitív értékre a frázisaikat!

Dzsin

VIDÁM BESZÁMOLÓ

A BORSSZEM JANKÓ NAGY KABARÉJÁRÓL

Este negyed hat. A Zeneakadémia előtt annyi taxi áll, hogy önkéntelenül arra gondolok, vajjon minek kellett Barosséknak olyan sok új engedélyt adni, mikor Pesten csak itt, a Zeneakadémia előtt ennyi taxi van? Bent a Zeneakadémia foyerjában ezalatt úgy ostromolják a pénztárt jegyekért, mint a Vigben Besztercét. Az estét rendező „Studió” mozgékony tisztviselője, a fiatal, szemüveges Wurm alig győzi a munkát a kasszában. Valóságos udvar veszi körül, és — Borsszem Jankó-est lévén — nyomban megszületik a vicc:

— Nini, a második pesti Wurm-udvar!

A jegyváltók tömegének láttán megcsóválja fejét egy ismert pesti anyakönyvvezető:

— Ennyi jegyváltásra még én sem emlékszem!

A vicc olyan találó, hogy megbocsátom neki, hogy engem is ő adott össze.

A művész-szobában nagy az izga-

szempontjaimat és én is tapsolni kezdek.

Szerkesztőm még mindig beszél. Hallom, amint mondja:

„...üdvözlöm önöket, akik költsé-

Radó Sándor

get és influenzát nem kímélve eljöttek ide...”

„...esetleges csalódásokért nem vállal felelősséget a szerkesztőség...”

„...hazard világot élünk. Az emberek ma mindent egy lapra tesznek föl. Köszönöm, hogy önöknek éppen az én lapomra esett a választásuk”.

Felesége az egyik páholyból mosolyogva hallgatja. Egy férj csodálattal függeszti szemét Molnár Jenőre és felsóhajt:

— Milyen boldog ember ez a Molnár Jenő! Már vagy öt perce beszél és a felesége még egyszer sem szakította félbe.

A műsor következő száma Gárdonyi Lajos és Gyergyai István duettje. Színészeket utánoznak — utánozhatatlanul. Következik Neszmély Rózsi.

— Rózsika, én magát a nyáron elviszem hosszabb koloratúrára.

Remek a kis Neszmély. A közönség hirtelen fölfedezi.

Utána Fenyő Aladár lép a pódiumra Bethlen maszkjában. A maszk olyan élethű volt, hogy Vass József önkéntelenül föl akart menni a pódiumra. Helyettesíteni akarta a miniszterelnököt. Keleti László, mint afgán miniszterelnök jelenik meg és már kezdődik is a „Bethlen leckét ad” című tréfa. Én gyorsan visszavonulok a nézőtérrel a művész-szobába. A tréfát tudniillik én írtam s gondoltam magamban, sosem árt, ha a szerző ilyenkor nincs a közönség kezeügyében. A publikummal nem jó tréfázni. Művem kritikai méltatása végett pár pillanatra átadom a tollat Molnár Jenőnek:

— Hesz Feri fiatal barátom olyan komoly fiú, hogy még a tréfában sem ismer tréfát. Mindig leleményes em-

Keleti László
mint afgán miniszterelnök

bernek ismertem, aki feltalálja magát, de most, a kis darabja előadása közben úgy eltűnt, hogy még Edison sem tudta volna feltalálni. Pedig nem volt rá oka. A publikum nem volt lincselő hangulatban, de azért ha ott van, jókedvében szétszedte volna kitiűnő Vass Józsefemet. (Mert ő az én helyettesem.)

Most pedig újra átveszem a szót, hogy beszámoljak a következő számról, Dénes Oszkár kupléiról. A népszerű kórikus alig tudott „kisodróni” a pódiumról, annyit tapsoltak. A következő szereplő, a gyönyörű és tehetséges Harsányi Ilona, a kevésbé gyönyörű, de ugyancsak tehetséges Karinthy Frigyes „Rosszkircseff Mária emlékiratai” című paródiáját adta elő elementáris sikerrel. Utána Farkas Imre, Magyarország legbájosabb és legtehetségesebb méltóságos ura, a zeneszerzés kulisszatitkainak szellőztetésével úgy lerántotta a leplet a komponistákról, hogy hetekig kezelhetik magukat a lelkiklinikán. Most szünet következett, de ezt senkisé-

Sarkadi Aladár
mint Seiffensteiner Salamon

lom. Molnár Jenő szerkesztőm is izgatott. Kihasznlom az alkalmat és nagyobb előleget kérek tőle. Ettől rögtön visszanyeri hidegvérét és a legnagyobb nyugalommal tagadja meg konjunktúrális kérésemet.

Még elszívok egy Sztambult. Fél hat. Az előadás kezdete.

Indulok kifelé, a nézőtérre. Kint még mindig ostromolják a pénztárt a jegyvásárlók. Egy nőismerősöm is ott áll közöttük. Mikor megpillant, felém siet:

— Maga itt szerző. Segítsen rajtam.

— Miben lehetek szolgálatára?

A pénztár előtt ácsorgókra mutat:

— Én is jegyben járok.

— Igen? Gratulálok! — felelem, megrázva a kezét s már szaladok is be a nézőtérre.

A pódiumon megjelenik Molnár Jenő. Taps. A közönség már beszéde előtt előlegezi a tapsot. Én nem tapsolok. Nem én! Nem előlegezek. Ő sem előlegezett nekem. A beszéd azonban olyan közvetlen és olyan kedves, hogy félre teszem hitvány anyagi

Lengyel Vilmos,
Bukovay Abszi ábrázolója

Énekparódiákat ad elő. Úgy utánozza Sándor Erzsit, hogy Bíró Imre, a „Studió” vezetője nyomban ajánlatot tett neki:

vette észre, mivel a közönség szünet nélkül kacagott.

Szünet után a mosolygó *Biller Irén* perdül ki a pódiumra. A zongoránál *Gonda István* játszotta le a különbséget, ami *Biller* és *Fedák* hangja között van. Alig csöndesedik a tapsvihár, már a kitűnő *Harsányi Zsolt* olvassa „*Batyubál*” című karcolatát olyan sikerrel, hogy még a nézőtérben ülő zsidók is nevettek. Ez pedig nagy szó, figyelembe véve, hogy zsoltra nem ad a zsidó.

Berky Lili és *Gózon Gyula* vidám jelenetét, amelyben ez a nagyszerű művészpár sokat méltatott művésze-

Fenyő Aladár
mint Bethlen István

tét csillogtatta, hosszantartó tetszés fogadja. *Radó Sándor* kupléi után pedig már tombol a közönség. (De nem a dühtől, — mint *Salamon* mondaná.)

A műsor utolsó száma és fénypontja *Czenczi néni*, *Bukovay Abszi* és *Seiffensteiner Salamon* bevonulása

Csataj Janka
mint Czenczi néni

volt. A közönség lelkesen, kacagva tapsol a *Borsszem Jankó*-ból ismert kedves figuráknak. Az ünneplés viharos derűltéssé fokozódik, amikor *Sarkadi Aladár Seiffensteiner Salamon* maszkjában jelenik meg és elkezd „erről eszembe jutja edj anekdotát” kezdetű mondókáit. Utólérhetetlen, feledhetetlen produkció. *Czenczi néni* *Csataj Janka* andalító humorral, *Bukovay Abszi* *Lengyel Vilmos* snájdig békebeli tempóval szólaltatta meg. A kis tréfa, amit ez a három pompás színész játszott, *Molnár Jenő* csattanókkal fűszerezett megírásában azt a kedves házi eseményt viszi színpadra, hogy a *Bélistára* tett *Czenczi*

néni és *Bukovay Abszi* reaktíválásukat követelik a *Borsszem Jankó*-ban és *Seiffensteiner Salamon* protekcióját kérik a szerkesztőnél. A közönség egyik nevetésből a másikba esett, de szerencsére nem ütötte meg magát.

A gazdag műsor nyolc óra után *Molnár Jenő* zárószavával ért véget. A publikum derűs hangulata még a ruhatárban is tartott; a műsor egy-egy számát mondták be a ruhatári szám helyett.

Bánóczy Dezső dr.,
a *Borsszem Jankó*-est rendezője

... Képzem, hogy fáj *Erdélyi Bélának*, hogy nem lehetett jelen ezen a vidám estén. Életfogytiglan kinevetette volna magát. **Hesz Ferenc**

(A vidám est többi szereplőjének karikatúráját jövő számunkban adjuk.)

Pillanatsfelvétel

a *Borsszem Jankó* estéjén

— Vegye le a kalapját... ..mert nem látok. — Na, most nézhet a pasas!

AZÉRT HÚZZUK ÖSSZE MAGUNKAT, MERT HIDEG VAN? ...

A külvárosban

Kedves Borsszem Jankó! *Vancsekné* asszonyt súlyos csapás érte. A férje kinyitotta a gázcsapot, aláfelelt és megmérgezte magát. A szomszédasszony vigasztalja:

— Jaj, drága *Vancsekné*... ..hogy sajnálom!... ..Gázzal ölte meg magát... ..Ó, szörnyűség!

— Hát még ha látta volna azt a gázszámlát, amit a temetés után hoztak!...

Még a fagy is kormánypartí

— *Hogy milyen szerencséje van ennek a Bethlennek!*

— *Miért?*

— *Na hallja, ez a tartós hideg... ..Most merje valaki felelősségre vonni, mért fagytak be a lillafüredi források!*

Vidám olvasmány

— Én kizárólag humoros dolgokat szeretek olvasni.

— Akárcsak én. És mit olvasol most?

— *Miniszteri nyilatkozatokat a sajtó függetlenségének biztosításáról.*

Hasznos dolog a grafológia

— Na és maga milyen írást mutatott Schermannak?

— A szabóm írását. Azt mondta, birkatürelmű ember. Nyomban utána még három öltönyt rendeltem nála.

Párbeszéd a panamáról

— Hallatlan! Mindenütt botrány és panama!

— Meddig tűrjük még?

— És ha csak az lenne, ami kiderül. De ami nem derül ki!...

— Én már attól is a falnak megyek, ami kiderül.

— Hogy ennek a rákfenének nem találják ki a szérumát! Mit akar az a Steinach, az a Voronoff a megfiatalítással?... Mit nekem hatvanéves koromban a férfierő, amikor harmincöt éves koromban nem tudok érvényesülni a férfierőmmel attól a sok kijárótól, közvetítőtől, vesztegetőtől, kezegetőtől, olajozótól, szóval: a panamistáktól...

— De talán mégis lehetne valamit csinálni. Ha én állam lennék, már rég felállítottam volna egy panamabacillus-tenyésztő laboratóriumot...

— Maga szerencsétlen! Hát nincs itt elég panamabacillus?

— Hallgasson végig! A bakteriológia tudományos rendszerével kellene kipuhatólni, hogyan támad a fertőzés, mi a csíraokozó anyag...

— Ugyan kérem, — bakteriológia... Hiszen azt még egy sakterológus is tudja, hogy a panamák csíraokozója a pénztelenség. Minek ehhez laboratórium? Hogy oda is csak a panamis-

ták vagy a panamisták barátjai kerüljenek? Jól is néznék ki: a panamisták protegáltjai kutatnák a panamák bacillusait. Hogy micsoda panama lenne ebből!

— Vagy egy másik módszer: minden panamistát föl kellene akasztani.

— Ostobaság! Mert először: ahhoz, hogy minden panamistát felhúzzanak, legalább száz új hóhéri állást kellene kreálni. Na, és kik lennének a hóhérok? Akiknek protekciójuk van. Vagyis: a panamisták. Másodszor: látott már maga olyan hóhért, aki saját magát akasztja fel?

— Volna még egy ötletem. Föl kellene kérni Marconit, a drótnélküli

távíratkozás feltalálóját, hogy találja föl a panamanélküli adminisztrációt.

— Még rosszabb! Minden találmány patenettel jár. Most képzelje el, micsoda panamák dúlnának a szabadalom értékesítése körül!

— Magának nem érdemes ötletet adni. Mindenben panamát szimatol.

— No hallja! Elég praxisom van benne.

— Micsoda? Magának praxisa van a panamában? És én egy ilyen emberrel...

— Csak semmi erkölcsi felháborodás! Én a kor gyermeke vagyok.

— Akkor mért dühösködött az előbb, hogy annyi botrányos panama van?

— Mert egyikben sem vagyok benne.

— Nahát!... Ez a szemérmetlen-ség!...

— Kikérem magamnak! Tüstént vonja vissza!

— Jó. De csak egy feltétel alatt.

— ??

— Ha valami jó zsíros panamáról tud, engem is belevesz.

Molnár Jenő

Képrejtvény

G

A Borsszem Jankó mult számában megjelent rébusz helyes megfejtése: „Hébe-hóba”. A megfejtők közül Pál-lagi Péter (Üllő, Országút 44.) kap könyvjutalmat.

Bárónő: Ugy-e, kedves doktor úr, a sok lovaglástól megfájdul az ember feje?

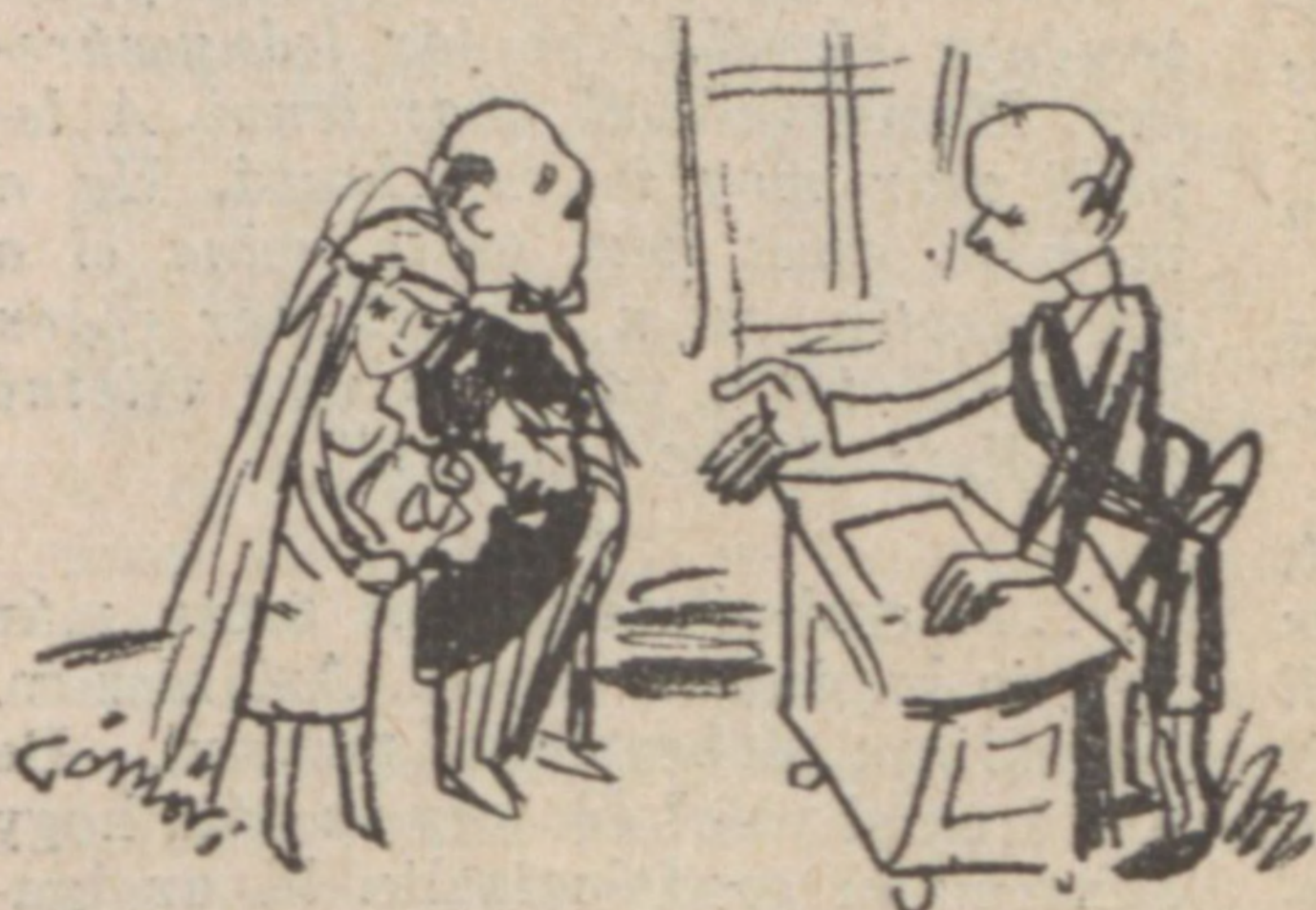
Orvos: Oh, nem, méltóságos asszony. Éppen az ellenkezője.

A Borsszem Jankó mindenre képes melléklete

A nagy művész lezongorázza azt a különbséget, ami Mussolini és Primo de Rivera közt van.

A kegyetlen hidegben még a szobrok is megkapták az influenzát.

...Mint látható, a járváynak egyre újabb áldozatai vannak.

Friedrich István bizonyítja, hogy sokkal könnyebb ellenforradalmár miniszterelnöknek lenni, mint publicistának.

Az új közlekedési rendelet hatálya a Tejútra is kiterjed.

BORSSZEM JANKÓ A T. HÁZBAN

MIKOR MÉG CSAK
NAPPAL ÜLÉSEZTEK

VASS JÓZSEF: Kevés a napnak huszonnégy órája ahhoz, hogy a nép jólétén segítsünk. (Általános éljenezés minden oldalon.)

HERRMANN MIKSA: Azt hiszem, legokosabb, ha erre a javaslatra alszunk egyet. (Úgy van, úgy van — az egész vonalon.)

BETHLEN: Nem értem, mi az oka annak a durmolásnak, amellyel az ellenzék beszédemet fogadja...

WEKERLE: Az állam mindenk előtt... (Éljenezés.)

RASSAY: Szabadjon felrázni a miniszter urak lelkiismeretét!

PEYER: Mi van az ébredőkkel?

EGY HANG: Ébredeznek.

FÁBIÁN: Azt kell hinnem, hogy a kormány tagjai vagy alsznak, vagy nem hallják...

PROPPER: Nem hallják!

KONTRA ALADÁR: Tudja a tisztelt ellenzék, ki az az Árpád? Ki az az Álmos?

A SZOCIALISTÁK: Tudjuk!

SÁNDOR PÁL: Mert vegye tudomásul a kormány, hogy az ellenzék még halva is a helyén marad.

AZ ELNÖK (erélyesen csönget): Az ülést berekesztem.

MIKOR MÁR ÉJSZAKA IS
TARTANAK AZ ÜLÉSEK

VASS JÓZSEF: Kevés a napnak huszonnégy órája ahhoz, hogy a nép jólétén segítsünk. (Általános éjjelezés minden oldalon.)

HERRMANN MIKSA: Azt hiszem, leghelyesebb, ha erre a javaslatra alszunk egyet. (A képviselők szót fogadnak.)

BETHLEN: Nem értem, mi az oka annak a durmolásnak, amellyel az ellenzék beszédemet fogadja...

WEKERLE: Az álmom mindenk előtt... (Ásítózás.)

RASSAY: Szabadjon felrázni a miniszter urakat!

PEYER: Mi van az ébredőkkel?

EGY HANG: Alsznak!

FÁBIÁN: Azt kell hinnem, hogy a kormány tagjai vagy alsznak, vagy nem hallják...

PROPPER: Alsznak!

KONTRA ALADÁR: Tudja a tisztelt ellenzék, ki az az Árpád? Ki az az Álmos?

A SZOCIALISTÁK: Tudjuk. Maga az álmos.

SÁNDOR PÁL: Mert vegye tudomásul a kormány, hogy az ellenzék még alva is a helyén marad.

AZ ELNÖK (félálomban csönget): A fekvést berekesztem. (HESZ)

Akasztófahumor

— Az Erdélyi-bünpör epilógusa —

Mikor Erdélyi Bélát a súlyos ítélet kihirdetése után levitték a fogházba, az őt valamiért rendreutasította.

— Csak ne murizzon velem, — patogott Erdélyi — mert könnyen megjárhatja!

— Ugyan, ugyan, még maga fenyegetődik? — fogta kedélyesre a dolgot a fegyőr.

— Hát csak annyit mondok magának, hogy hamarabb röpül maga innen, mint én!

FŐVÁROSI OPERETT SZÍNHÁZ

MISS AMERIKA

Eisemann első operettje
Szilágyi László szövegével
A szezon nagy sikere!

Péchy Erzsébet Fejes Teri
Szokolay Oli Kabos Gyula
Kertész Dezső Radó Sándor

Molnár Jenő írásai

Visszaéltem Schermannal

Amióta tudják a barátaim, hogy Rafael Schermannal, a világhírű pszihografológussal közeli ismeretségbe keveredtem, nincs nyugtom tőlük. Naponként tizenöt-húsz telefon, ugyanannyi levél, még több személyes látogatás, hogy az istenért, „csak az én írásomat”, „csak a feleségem”, „csak a menyasszonyom”, „csak a hiteltelzőm”, „csak az adósom” írását mutassam meg a mindentudó, a jövőbelátó Schermann mesternek.

A nagy grafológus pedig agyon van halmozva „megrendeléssel”. Ezrével fekszenek előtte az írások, már három titkár bíbelődik az „akták” rendezésével és ha találkozom vele, fáradtan nyomogatja a halántékát. Ich bin so müd, — mondja megtört szemekkel, hogy megesik rajta a szívem. Hogy térhelném meg a lelkiismeretemet azzal, hogy még én is szaporítsam a dolgát!

— Ön olyan jó hozzám, — suttozja Schermann — önnel másról is beszélhetek, mint grafológiáról.

A barátaim pedig sürgetnek, a nyomomban vannak, nem hagynak élni. Mit tegyek?

Ebből a szorult helyzetemből csak egy jó ötlet húzhat ki, gondoltam. Azt mondják, a szükség leleményessé tesz. Így is van. Egyszerűen arra a megoldásra vetemedtem, hogy az írásokat magam grafologizálom. Én leszek a Schermann. Hiszen nekem nem is kerül fejtörésbe a dolog. Mindenkit ismerek, aki a maga úgynevezett lelki és jellembeli rejtelseit Schermann útján akarja analizáltatni. Gyerünk hát azzal a pszihografológiával!

Az előttem tornyosodó íráshalmazból találokra kirántottam egyet. Egy ötvenkét éves férfi írta. Tudomásom van róla, hogy most készül elvenni egy negyvennyolc éves asszonyt, aki tizenöt év óta a barátnője. Egy „Novitas”-ra gyujtottam és pár pillanat alatt kész voltam a szakvéleménnyel.

— Írja, kérem, — mondtam a gépírókisasszonynak. — „A levél írója életének legtragikusabb eseménye előtt áll. Ezt maga is tudja, de nincs bátorsága szembeszállni a sorssal. Az a nő, akit feleségül vesz, nem tartogat számára semmiféle meglepetést. Ne tévessze meg az, hogy a barátai nem mondják a szemébe, hogy „hülye”. Elvégre vannak még tapintatos emberek!”

Most egy másik írást szedtem elő. Asszonykéz írta. Pontosan tudom róla, hogy melyik barátommal volt és melyikkel van viszonya.

— Írja, kisasszony! — diktálom a második ál-Schermann-diagnózist. „A levél írója a házasság szentségéről utoljára a felsőbb leányiskola vallástani óráin hallott. Közbejött házassá-

ga folytán érthető gyorsasággal elfelejtette iskolai tanulmányait. Töprengő természet. Már negyedik éve tűnődik azon, ki a gyermeke apja.”

Jöjjön a harmadik írás. Egy notórius regény- és drámaíró kezeírása. Máris diktálom a szentenciát:

„A levél írója a normálisnál is alacsonyabb intelligenciájú. De azért meg kell állapítani, hogy igen nagy olvasottsága van, amit saját műveinek olvasásával szerzett. A könyvkiadók és a színigazgatók csodálatos antipátiát éreznek vele szemben. Egyes betűiből pontosan meg lehet állapítani, hogy nehéz testi munkára igen alkalmas.”

A negyedik írás. Egy ismertnevű kormánypárti politikustól való. Schermann véleményem:

„Valamikor igen hangos ember volt, de az utóbbi időben teljesen elvesztette a hangját. A sűrű fejbólogatástól nyakcsigolyaficamot kapott. Saját véleményét rendszerint felsőbb helyről szerzi be. Csak autón jár. Mindenüvé bejáratos. Mindenüvé kijáratos.”

Az ötödik írás. Az az ünnepe

Babits Mihály és Barát Ármin

Babits Mihály, a kitünő költő, a napokban Barát Árminnal, a Tiszakormány volt sajtófőnökével, az ismert Heine- és Lenau-fordítóval találkozott.

— Hallatlan, — méltatlankodott Barát Ármin — hogy az ön jelöltsége ellen hangok emelkedtek a Kisfaludy-Társaságban!

— Nagyon kedves ez a nemes felháborodása, tanácsos úr, — szólt Babits. — De miért nem jelölték önt Kisfaludystának?

— Engemet? — csodálkozott el Barát.

— Na igen. Hát nem olvasta, hogy a Kisfaludy-Társaságban csak olyan írókat látnak szívesen, aki egyúttal barát is!?

naiva, akinek ártatlan, szívhezszózó hangja estéről-estére ezer meg ezer embert bájol el. Diktálom:

„A szálkás, tühegyes betűk arra vallanak, hogy e sorok írója minden kollégájának szálkát kíván a torokába és tüt a szívébe — közvetlenül a színpadra lépése előtt. Az „o” betű kövérsége arra mutat, hogy e sorok írója a gumifüző levetése után visszanyeri testének eredeti formáit. A magánhangzók fölött lévő vesszők arra vallanak, hogy öngyűlölete mindegyütt, ahol szórakozni lehet, a helyárok felét fizeti, mert úgy tud káromkodni, mint a katonák, örmestertől lefelé. A mássalhangzói viszont arra vallanak, hogy öngyűlölete minden éjjel mással hangzik!”

Na, még egy választ! Vajjon ki az a szerencsés kópé, akire a választás esik? Egy tizennyolc éves pesti leány. Ismerem őt is, a mamáját is, az egész környezetét, amelyben él. Schermann nevében ezt írom:

„Szenvedélyes dohányzó. Akt-gyűjteménye kézzől-kézre jár leányzsúrok. Mozi-színésznő akar lenni. A lepedő már meg is van hozzá. Ha a mamája esztét nem vette volna el a sok nikotin, ezt a lepedőt már régen vízbe mártotta volna és úgy vitetné javítóintézetbe a leányát.”

*

... A szakvéleményeket azóta már meg is kapták az illetők. Azt hiszem, lepipáltam Schermann mestert. De mit érek el vele? Ők úgy tudják, hogy Schermann grafologizálta ki az igazat az írásaikból és még nagyobb rajongással esküsznek rá. Ahelyett, hogy értem rajonganának.

Óvatosság

— Én a maga helyében eltíltanám, hogy a lánya a kutyát csókolgathassa.

— Igaza van, doktor úr, ki tudja, ki csókolta meg a kutyát azelőtt.

Dunaparti kávéházban

— Ott voltál, édesem, az ítéletkihirdetésnél az Erdélyi-pörben?

— Nem engedtek be, szívem. Pedig tíz évet elengedtem volna az Erdélyi büntetéséből, ha bemehettem volna.

A várószobában

Páciens: No és csakugyan ingyen rendel ebben az időben a fogorvos úr a szegényeknek?

Inas: Igen. Egy fillérbe se kerül. Páciens: Akkor se, ha másodsor jön az ember?

Inas: Másodsor senkisésem jön.

A János vitéz óta a legnagyobb színházi siker

TÜZEK AZ ÉJSZAKÁBAN

Földes Imre szenzációs színműve az

ÚJ SZÍNHÁZ-ban

VI, Révay ucca 18. Telefon: Aut. 214—22

150. ELŐADÁS

Az Erdélyi-ítélet után

Elhangzott az ítélet Erdélyi Béla bűnpörében! A vádlott csupán élet-fogytiglani fegyházbüntetést kapott, a teljesen ártatlan magyar fürdőköt azonban végérvényesen halálra ítélték! Véleményünk szerint az egész per elejétől végig egy szolidnak nem nevezhető osztrák propaganda, mely a tisztességtelen verseny kritériumait kimeríti. A szegény magyar fürdőköt eddig csak küzdöttek az osztrák versenytársakkal és hébe-hóba még vendégeket is láttak, de a jövő szezonban legfeljebb ha egy-két agglegény, pár özvegy, vagy vénkisasszony fog a magyar fürdőkötön lézengeni. Az említett ítélet után ugyanis melyik férj fogja hön imádott nejét magyar fürdőre vinni és magát egy esetleges halálos ítélet kellemetlen következményeinek kitenni, mikor ugyanazért az esetért az osztrák fürdőhelyeken csupán élet-fogytiglani fegyház jár!

Ne engedjük a mi drága, szép fürdőinket tönkretenni, hanem, ha kell, törvényhozás útján biztosítsuk számunkra az egyenlő verseny lehetőségeit. Ez pedig nem történhet másként, mint úgy, hogy mi is eltöröljük a halálbüntetést, vagy diplomáciai úton kényszerítjük az osztrák szomszédot a halálbüntetés újból való bevezetésére, hogy a békés családapák és az összes nős jampecek ne legyenek kényszerítve a hamis váltókra nehezen összeszedett pénzeiket a külföldi, osztrák fürdőköt elpocsékolni.

A kislányok meg a gölya

Kedves Borsszem Jankó! Az egyik belvárosi játékszertben egy anya ezt mondja a kisfiának:

— Látod, fiacskám, ott van egy gölya... Ilyen hozott téged is.

Mellettük áll két tíz-tizenkét éves kislány. Az egyik így szól a másiknak:

— Én azt hiszem, mégis csak föl kellene világosítani ezt a néit.

PESTHY PÁL BÚCSÚSZAVA

Hodie mihi, cras — Zsitvay Tibi.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ.

MOLNÁR JENŐ DR.

MŰVESZETI FŐMUNKATÁRS:

GÁSPÁR ANTAL

LAPTULAJDONOS:

BORSSZEM JANKÓ LAPKIADÓ RT.
IGAZGATÓ: MOLNÁR EMIL

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
VI, MOZSÁR U. 9. TEL.: AUT. 233-24.

NYOMATOTT

BIRÓ MIKLÓS NYOMDAI MŰINTÉZETÉBEN
VII, RÓZSA UCCA 25

A BORSSZEM JANKÓ

előfizetési árai:

Egész évre . . . 20 pengő — fillér
Félévre . . . 10 pengő 50 fillér
Negyedévre . . . 5 pengő 50 fillér

Magyar klasszikusokból

III.

Hol a boldogság mostanában?..
Barátságos, meleg szobában.

Egy zseniális indítvány

Mélyen tisztelt Népszövetség, Genf!

Mint önök is bölcsen tudják, a spanyolok nem férnek meg a spanyolokkal, az afgánok nem férnek meg az afgánokkal. Egymást macerálják, üldözik, gyilkolják. Lelkiismeretesen áttanulmányoztuk a kérdést és szenzációs megoldási módot találtunk. Spanyolországban és Afganisztánban tudniillik nincs zsidó. És ez az áldatlan helyzet minden baj forrása. Gondoskodjék róla a Népszövetség, hogy Spanyolországba és Afganisztánba annyi zsidó vándoroljon be, amennyi a lakosság öt százalékát teszi. Majd meglátják, milyen gyönyörű egyetértéssel esnek neki a spanyolok és az afgánok a zsidóknak! Periculum in mora, illetve: in Móric!

Fajvédők Ligája

Az Andrássy-úti divatüzletben

Komlós Sándort fölkeresi egyik régi utazó barátja.

— Na és mondja, Komlós úr, a maga üzletének nem árt a „spanyol”?

— Már hogy ártana, amikor a budapesti spanyol követség tagjai is nálam vásárolnak.

Járvány és járvány

— Te, igaz, hogy inkább férfiak kapják meg a spanyolnáthát, mint nők?

— Hát nem tudod? Akik sokat dohányoznak, azok nem kapják meg.

ELITE MOZI
LIPÓT-KÖRÚT 16

MŰSORA

SZENZÁCIÓS!

A Borsszem Jankó legközelebbi száma február 20-án jelenik meg

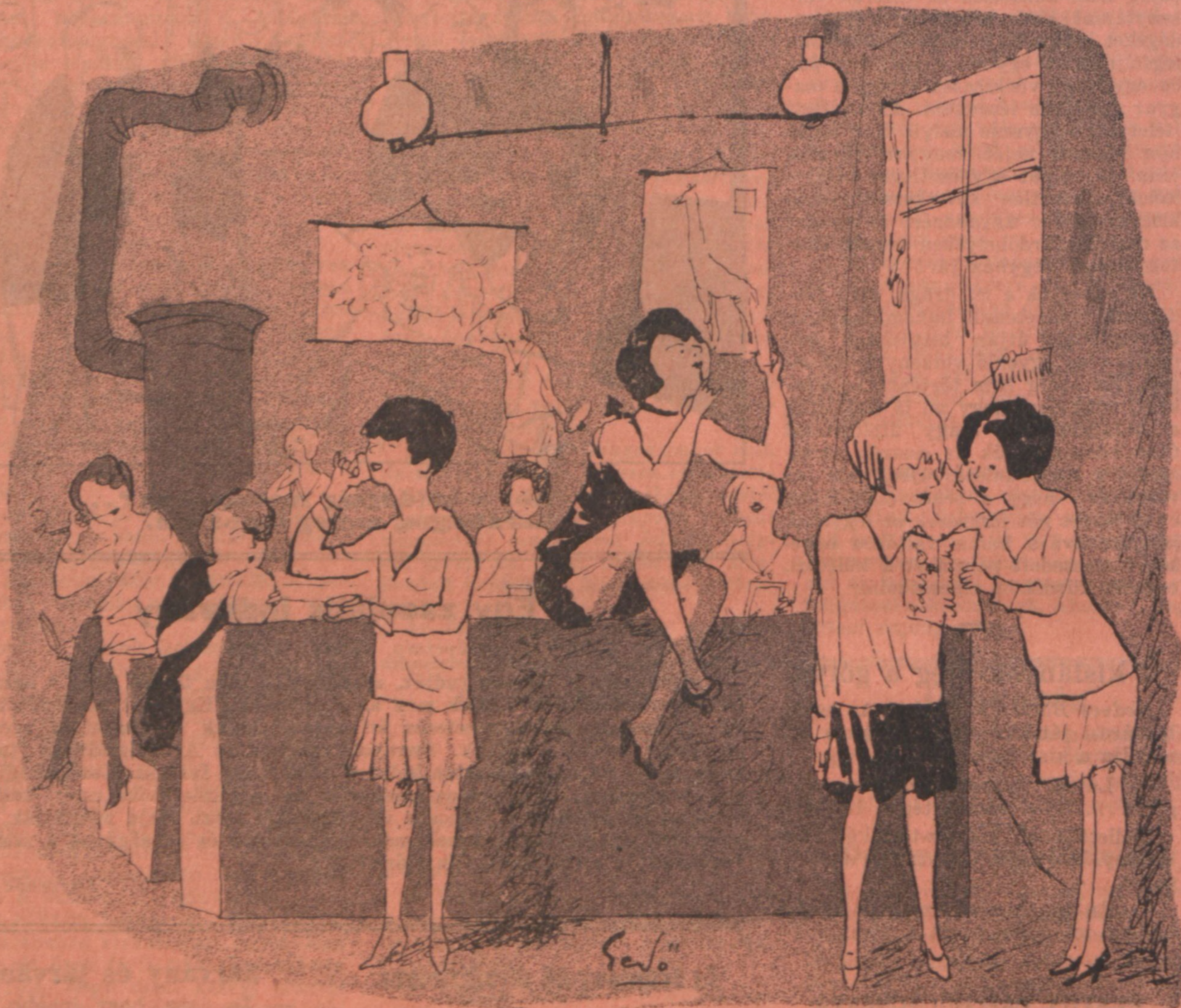
— Azért kell az ötfilléres, mert már a pengőből is kifogytunk?

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1929 FEBRUÁR 10. * 5. (3116) SZÁM * HATVANKETTEDIK ÉVFOLYAM

Tíz perc szünet egy pesti leányiskolában

Kisgazdák egymás közt

— Ha nem hallgat ránk az a Bethlen, mink is kilépünk, mint a Kállay meg a Berki, azt a kiskésit neki!

— Aztán szép csöndesen visszalépünk, azt a kisüstjít neki!...

Anyai intelem

Az Állatkertben az anya figyelmezteti a kisfiát:

— Drágám, ne menj olyan közel a jegesmedvéhez. Éppen eléggé meg vagy fázva!

Pöstyéni kúra előtt a kormány

— Maholnap már az egész Bethlen-kormányt Pöstyénbe kell küldeni.

— Miért?

— Mert mindig baja van valamegyik tagjával.

L A P Z Á R T A:

Törvényjavaslat készül a szemöldök-kiráncigálás ellen

A minisztertanács elhatározta, hogy nem nézi tovább összetett kezekkel a női szemöldökök általános titkos kiráncigálását. Ez ellen az irtóhadjárat ellen irtóhadjáratot indít és legközelebb már törvényjavaslatot is nyújt be, amely fölött még a szörszálhasogatók sem fogják összehúzni szemöldöküket. A női szörtelenítésnek Szörffy Imre lesz a parlamenti előadója, aki e téren szörzött tapasztalatait fogja szörmentén bemutatni. A javaslat a női szemöldök-ügy terén gyökeres megoldást teremt, amennyiben szemöldökadóval sujtja mindazokat, akik szemöldökirtással akár passzióból, akár iparszerűen foglalkoznak, illetőleg erre másokat felbujtanak.

— NEM MESSZE ESİK ALMÁSSY A — MINISZTERI PÁLYATÓL?